

NICHT DINIE IN SOEST

Een stukje uit het boek 'Waar eens mijn wiegske stond' van onze nicht Dinie van Gaalen, verweven met onze geschiedenis. Zij is een dochter van oom Leo van de Frederik Hendriklaan 4 in 's-Hertogenbosch, De gefingeerde namen uit het boek zijn weer veranderd in de werkelijke.

Wat voorafging:

Nicht Dinie – vijftien jaar – moet thuis – naast haar school - helpen. Oom Leo is vanwege reumatiek invalide en moet helemaal verzorgd worden. Tante Ans heeft een baby gekregen – Marian – en is in het ziekenhuis beland. Dinie wordt door de veel te zware taak ziek en moet rusten.

Halverwege de ochtend stopte Hier een auto voor de deur. "Verrek, daar hedde m'n zus Cor me t'rre man!" riep oom Leo luid naar de keuken. "Doede gij efkes ope?" Met een "ook dat nog!" liep de moedeloos geworden vrouw (Tante Ans) naar de voordeur. Dinie lag aangekleed op de divan naar het plafond te staren. De dokter had haar twee maanden bedrust voorgeschreven. Op het moment dat de mensen in het portiek elkaar aan hadden gekeken, was het ijs meteen gebroken. "Kom gauw bin-

nen," zei tante Ans opgelucht. Riekie (hulp in de huishouding) zorgde voor een pot verse koffie met alles wat daarbij hoorde. Toen tante Cor naar het kind op de divan keek, zag ze direct dat het flink ziek was. "Dit loopt uit de hand. Hier moet hulp worden geboden," dacht de vrouw na alle ellende aangehoord te hebben. Sinds de terugkomst van haar man uit Duitsland, vlak na de oorlog, was het stel met hun kinderen vanuit 's-Hertogenbosch naar Soest vertrokken. Daar stopten zij al enkele jaren hun energie in Hotel de Boschvijver. "Beste mense, wa vinde jullie d'r van as wij, Leo en ik dus, Dinie daolijk meeneme, teminste as ze d'r mee akkoord gaot? Bij ons kan ze in alle rust uitzieke," zei tante Cor spontaan. "Wa denkte gij, meske?" "Laote we dé mar doen, vader, dan heet moeder 't wa minder druk." Zienderogen verdween de spanning van tante Ans gezicht.

Na de zaak goed doorgesproken te hebben, kon de reis beginnen.

De dieetlijst werd niet vergeten. Het afscheid viel zwaar. Lekker warm toegedekt en met de bagage achterin, zou alles wel lukken. Zwaaiend voor het erkerraam keken Theo en tante Ans de auto na en bleven verdrietig achter met een gevoel van: "Hier hebben wij gefaald."

Eenzaam en verlaten

Dinie had er de helft van haar rustkuur opzitten. Het ging niet zo goed in Soest. Het meisje had bij aankomst gedacht dat zij een of andere kamer in het hotel zou krijgen, dicht bij de familie. Hevig teleurgesteld was zij toen ze merkte dat ze naar een villa aan de overkant ging. Tussen de twee panden in lag een drukke verkeersweg.

Moederziel alleen, zonder enige gezelligheid, moest zij daar haar rustperiode uitliggen.

Omstreeks etenstijd kwam tante tante Cor, of de kinderjuf van de jongste dochter, even de maaltijd brengen. Na een kort gesprek werd het daarna weer akelig stil in het grote huis. Voor schone lakens en nachtgoed kwam regelmatig iemand kijken. Ook wipte dokter Stroband een paar maal in de week binnen. Daar kon het kind fijn mee praten. Toen zij hem over haar grote eenzaamheid had verteld, beloofde hij dat daar verandering in zou

komen. En er kwam een ommekeer. Binnen een dag vertelde tante Cor dat de kinderjuf en de kleine Lidwien tijdelijk de dependance kwamen bewonen. Dinie fleurde helemaal op na deze prettige boodschap. Jammer genoeg was de blijdschap maar van korte duur, omdat de kinderverzorgster, na een flinke aanvaring met haar werkgeefster, de laan uit werd gestuurd. Als prettige bijkomstigheid zette tante toen met grote regelmaat haar tweejarige dochter in de ziekenkamer neer, met de vraag om er even op te letten. Dat 'even' onttaarde in halve dagen, waardoor de zieke meid helemaal van streek raakte.

Lidwientje

Na een volle week zonder peuterjuf gezeten te hebben, vond tante Cor het welletjes en werd de patiënte tot verzorgster van Lidwientje gebombardeerd. Onder het mom van: "'t Wordt tijd om wir is an 't werk te gaon, meske," kreeg Dinie je een taak opgelegd. Voortaan mocht zij om half acht 's morgens haar oom en tante een goed gezet kopje thee op bed brengen. Daarna de tafel dekken en de kleine meid wassen en aankleden. Na het gezamenlijk ontbijt volgde de afwas. Vanzelfsprekend hield het kindermisje de kleuter goed in de gaten. Tussen de bedrijven door kwamen er diverse stapels wit goed op tafel te liggen. Slopen, waar ontbrekende linnen knopen aangezet moesten worden, of badhanddoeken, die om een opgestikte naam vroegen. Nee, stilzitten hoefde echt niet, want er was genoeg werk aan de winkel. Volkomen uitgerangeerd sliep Eef je 's nachts weer in het eenzame huis. O nee, toch niet: Lidwientje lag in een ledikantje een kamer verder. Dat was zo handig als het kleine ding in het donker een plasje moest doen. In een vloek en een zucht zou haar nicht wel even helpen.

Door oververmoeidheid zakte Dinie letterlijk in elkaar. Doodziek en opnieuw zo geel als saffraan, was het meisje weer terug bij af. Huilend belde zij naar de familie Blik op, waar de inmiddels grootgegroeide Bert met de baard in de keel het droeve bericht aanhoorde. Gelukkig nam zijn moeder snel de hoorn van de telefoon over, zodat de vraag om hulp meteen naar Theo en tante Ans ging. Zonder dat iemand het in de gaten had, reed vierentwintig uur later de grote auto van de Koningsweg het pad naar de Boschvijver op. Tante tante Cor en oom Leo lieten eerlijk merken dat zij de zaak onderschat hadden. Met verdrietige gevoelens nam Dinie afscheid, om liggend op de achterbank van de auto de terugreis te gaan maken.

Thuis aangekomen vloog Annemieke haar dolgelukkig tegemoet. Vader en moeder drukten zwijgend en ontroerd hun dochter tegen zich aan. Het dek op de divan lag, alsof het niet weg was geweest, uitnodigend open.